

BECSY ANDRÁS

Kapcsok és kampók

BECSY ANDRÁS (1973) Szeged

A takarófólia négyszázötven forintba került. Nem volt nálam annyi, illetve semmennyi sem volt nálam, de a feleségem azt mondta, hogy vegyek ilyen izéket, és takarjam le a bútorokat. Feltúrtam minden fiókot, amelyek alján sok régi kacat hevert, „te jó isten, hát ez itt volt?“, motyogtam bosszankodva vagy nevetve egy-egy régi lomot mustrálva. Négyszázötven forint azonban nem volt.

– Adok kölcsön egy ezrest, aztán majd megadja – mondta Simon úr, a kőművesek főnöke, aki a falnak dőlt, és mosolyogva nézett. – Tudja, tanár úr, én mindig hordok magamnál kétszázezret. Bármilyen történhet – ütögette meg kerétszadrágja mellzsebét.

– Ja! Mindig történhet valami – bólogattam, aztán elneveltük magunkat. Ő rajtam röhögött, én meg magamon. A boltban megvettem a legnagyobbat, mert a csomagolásra azt írták, hogy az a legolcsóbb.

Ez mind kilencvenkilencben történt, amikor egy háború előtti, köszvényes bérház második emeletére költöztünk. Valójában régen az egész szint egy lakás volt, de az ötvenes években öt apróbb részre osztották. Volt, ahol nem volt vizesblokk, a másíknak nem jutott kémény, sütni-főzni a szomszédba kellett átjárni. Mi két egymás melletti lakást vettünk, és kilencvenkilencre össze tudtunk szedni annyi lelkierőt a szülők anyagi támogatása mellé, hogy összenyissuk azokat. A döntéshez az utolsó lökést nagyanyám halála adta, mert örökölttem százezer forintot. Simon úr és csapata. Ők lettek a kivitelezők.

– Segítene, mester? – kérdeztem Simon urat, miközben a takarófóliát hajtottam szét. A lepel egyre nagyobb és nagyobb lett.

– Adja ide az egyik végét! – nyúlt a csomag felé. – Szép, antik bútorok!

– Örökség. Egy mai garnitúra rohadt drága, nem futotta volna. Ezeket nagyanyáméktól hoztuk. Legalább van valami. Meghaltak. Mázlink van!

Hopp, de hülye vagyok, nem úgy gondoltam, néztem rá. Reméltem, hogy nem értette vagy félrehallotta.

– Lehet, hogy már ők is örökölték. Néhány darabot biztos. A világ megy, a díszlet marad! – nevetett.

Húha! Betört a filozófia! De valahogy a hajtogatás közben tetszett ez a közhely. Kizökkentett. Gondolkodtam, hogy majd egyszer beépítem valamelyik írásomba. Talán ez marad majd utánam. Kevéske, de legalább marad. Mondjuk, ha valaki beüti a Guglba, hogy *idézetek*, mert valakinek okos dolgot akar írni, akkor ezt is kidobja majd a gép. Csak az én nevem alatt fusson!

„A világ megy, a díszlet marad! (Simon Úr)”

Na, ez így nem lenne jó. De aztán arra is gondoltam, hogy sokan írtak már ilyet, még az is lehet, hogy épp ezt. Ezért hagytam az egészet. De azért Simon úr művelt lehetett, vagy legalábbis biztos keresgélt okos dolgokat a neten. A számítógéphez tuti, hogy értett.

Amikor mindent elfedett már a fólia, méregetni kezdte a falat.

– Tanár úr! Hogy képzelte az összenyitást?

– Középre tennénk az ajtót. Vettünk egy kétszárnyast bontásból – magyaráztam.

– Az jó! Olyan lesz, mint volt! Olyan polgári – nevetett.

– Olyan.

– Itt pont repedések vannak. Látja? Ezek mentén fogunk haladni. Jó lesz így?
– Jó – bólintottam.

Azt mondta, hogy hoz majd egy falvágót, mert azzal egykettőre kész lesz, de csak egy csákányt és egy kalapácsot támasztott a falhoz. Szólt az egyik legényének, mi meg kimentünk a konyhába, hogy az anyagiakat pontosítsuk. Kiderült, hogy kicsit többbe kerül majd az átalakítás, körülbelül a duplája lesz. Amíg számoltunk, azon töprengtem, hogy ezt hogy fogom Katinak beadni. Mindegy volt már, csinálni kellett, ráhagytam. Csak az járt a fejemben, hogy végre az antik bútorainkból néhányat átvihetünk majd az új szobába, és nem lesz olyan zsúfolt a mostani. Mert azt jól megpakoltuk.

Az egész maga a Monarchia volt. Biedermeier, biedermeier, biedermeier. Egy biedermeier kanapé állt közepén. A karfájának kárpitja már kikopott a könyökléstől. Az ülőkéjének jobb oldalán földig ért a kiszakadt rugó, ha odaült az ember, majdnem belezuhant a bútor keretébe. Előtte állt egy ovális biedermeier asztal, amelynek széle néhol lepattogzott már. Mellette két biedermeier fotel, az egyik huzata szétfeszlett, hogy melyik generációnál, azt nem tudtuk, már így kaptuk. Lepedővel takartuk le, mert még mindig tűrhetőbben nézett ki úgy. Távolabb ónémet íróasztal várakozott a semmire. Két biedermeier sublót árvalkodott a fal mellett, fiókjaiknak rézből vert zárdíszre néhol elgörbült. Az egyik sublót lapja lábasok nyomát őrizte. Olyan volt az egész, mintha bútoroknak használták volna mindegyiket, és nem kiállítási tárgyakká, mint mi. Mert mi már másra nem tudtuk használni. Kényelmetlenek voltak, vigyázni kellett minden mozdulatunkra, ha közöttük járkáltunk. És ennek hamarosan vége is lett.

– Matyi bácsi! Jöjjön csak! – kiáltott bentről Simon úr segédje. Mikor beértünk, a fal fele még állt.

– Nézze! – mutatta a fiú. – Még benne van a régi ajtófélfá.

Az öreg megállt a fal előtt.

– Akkor azért voltak itt azok a repedések – vizsgálgatta a kibontott részt. Végül rám nézett.

– Az áthidalót benne hagyjuk. Befalazzuk majd. A többit kivesszük.

Az ajtófélfá felső részéből két csigába csavart kampó lógott le.

– Hinta. Ahhoz kell ilyen kampó – mondta a fiú.

Szóval élt itt egyszer egy gyerek. Na, még csak ez kellett! A bútorok is egymás hegyén-hátán, most meg még a nyakunkra ült ez is. Miénk volt a lakás, de attól kezdve másé is lett. Egyszer másé volt, és most megint beköltözött. Megérettük. Más története is lett a dolgainknak, nem csak a miénk. Befurakodott, és jeleket hagyott. Például ezeket a csigába csavart kampókat.

– Te jó isten! Hát itt tényleg gyorsan falaztak! – bámult Simon úr.

– Ezek legalább dolgoztak – sandított felém a legény. – Ilyenek a kőművesek.

– Vagy a kőművesnek állt kirúgott tanárok – feleltem.

– Kicsavarjuk. Jó lesz az új ajtófélfába.

– Hagyja, mester úr, nem kellene! – legyintettem.

– Nem?

– Majd a mi hintánkhoz valót veszünk. Azzal is szokták adni.

Simon úr kicsavarta a kampókat, majd a legénye fogta a kalapácsot, és folytatta a munkát. Nem akarta szétverni a régi ajtófélfát, nem mintha még használható lett volna, de így volt valami mérték, hogy meddig kell körülbelül bontani. Mi meg visszamentünk a konyhába.

– Elvihetem a kampókat?

– Persze – mondtam.

- Nem prédálunk! – nevetett. – Meg nem is illik az ilyen szép bútorokhoz.
- Nem nagyon.
- Mit csinálnak velük?
- A felét átpakoljuk az új szobába – feleltem.
- Azt hittem, újat vesznek. Azokat meg eladják – mondta.
- Nem. Tartogatjuk még egy darabig.
- Meddig?
- Amíg meg nem halunk.

PÁRKÁNYI RAAB PÉTER, Erény, 2017